

Campi qui pugui a la UE

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltamps.net>
Correu electrònic: eltamps@eltamps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, S.A.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Cap de redacció: Enric Rimbau
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Jesús Prats (fotografia), Rosa Serrano (documentació),
Violeta Tena i Assumpció Palau (secretària de redacció).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí, Àlex Milian i Gemma Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payreras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreres (correcció lingüística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Xavier Bru de Sala, Toni Canís, Salvador Cardús, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Ramon Folch, Josep Gifreu, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Mari, Pere Martí, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benloch, Marta Pessarrodona, Ferran Sàez Mateu, Antoni Serra Ramoneda, Sebastià Serrano, Bernat Sòria, Mònica Terribas, Adolf Tobena, Ramon Tremosa, Josep M. Ureta, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià Claramunt (Castelló), Míriam Díez (Roma), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Caria Fibla (Rabat), Sebastià Girard (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Carles Marquès (Menorca), Octavi Martí (París), Rosanna Melià (Terres de l'Ebre), Anna Sàez (Lleida), A. V. Santamaria (Alacant), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco Gishbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Maria López Llaví, Josep Enric Llebot, Josep-Vicent Marquès, Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Gaspar Pericay, Carles Pont, Pilar Rahola, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Sergi Tarín, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Josep Maria Terricabras.

Traductors: David Egea (alemany), Àngels Giménez (alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i francès)

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosa, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.
Foto portada: El Temps.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu i Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
Alboraia (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La Unió Europea no pot ser una suma d'estats que es barallen per veure qui trau més diners de la caixa. Aquesta és la impressió que transmeten els caps d'estat. I és, en gran mesura, la idea que contagien als ciutadans. Això pot crear un cercle viciós: votants que elegeixen els seus representants segons l'habilitat que demostren per aconseguir diners de la UE i polítics que rebaixen les seues propostes polítiques però que es proclamen els més hàbils negociadors en els passadissos de Brussel·les. El resultat final seria pitjor que la situació actual: s'eixamplaria de manera inevitable l'esquerda entre els ciutadans i les institucions europees, que no ha de ser una simple gestora de moviments de capital sinó l'arquitecta de política comuna.

Ara per ara, aquesta esquerra és evident. L'entrada en vigor de l'euro ha portat molts avantatges als empresaris, però, per al treballador, ha provocat una inflació ben evident que li ha escurat la butxaca. L'esforç econòmic del treballador –aquesta sensació està molt estesa– no ha tingut una recompensa tan evident: quines infraestructures s'han fet gràcies a Europa? Fa dues setmanes (vegeu EL TEMPS, núm. 1.095) les detallàvem en el reportatge de portada, però les administracions no han sabut publicar-les. Els ciutadans, amb la possible excepció dels agricultors, no saben què reben d'Europa. En tot cas, es percep que la discussió és sempre econòmica i mai política. I el cas de l'agricultura és paradigmàtic: els pagesos de cada país reclamen la seua i guanyen, més que ningú, els francesos. Però encara no s'ha aclarit quina mena de pagesia es vol: la competitiva i rendible?, la que protegeix el territori?, la que produeix amb criteris ecològics?, la més coherent amb la història i la geografia d'una contrada?

Quan es parla d'Europa es parla de diners. No es debat seriosament sobre els temes de fons. La incorporació de Turquia, que aquesta setmana analitzem, podria decidir-se sense consultar ningú. Tampoc no seria estrany després d'haver acceptat deu membres nous sense aquesta consulta. Fins i tot, la consulta podria considerar-se un greuge "racista" contra l'estat que, geogràficament, tanca Europa pel sud-est. Però ha d'arribar el dia que Europa compte amb els seus ciutadans i els consulte directament: no amb referèndums aquí sí i allà no.

L'Europa del "campi qui pugui" ha rebut un ultimàtum amb els esdeveniments de l'últim mes. Si aquesta Europa es vol perpetuar, no s'arribarà gaire més lluny d'on ara som. L'Europa dels ciutadans encara és possible. Caldrà, però, reformular les institucions existents, moderar el poder dels estats, definir-ne el funcionament i obrir-les a la societat civil. I això sense entrar en el debat del reconeixement de les nacions sense estat, com la nostra.

Als nostres lectors

La major part dels votants de dreta francesos i holandesos que han dit no a la Constitució europea ho han fet, sobretot, perquè creuen que així entrebanquen l'accés de Turquia a la Unió. També es calcula que una de cada cinc persones d'esquerda que s'han oposat al tractat volien rebutjar-ne l'annexió. I és que a molts no inspira gaire confiança aquest país enorme –que d'ací a vint anys serà el més poblat d'Europa–, lligat, indefectiblement, a la seua tradició islàmica i a la bel·licositat. Ara bé, Turquia –que es va intitular laica el 1928–, pica a la porta de Brussel·les des del 1963, i afegiria 70 milions de persones al mercat europeu –objectiu primigeni de l'actual UE–, que quedaria clarament delimitat per l'est. El debat està servit: ens n'ocupem amb profunditat en el tema de portada d'aquesta setmana.

Víctor Maceda, redactor